

ROMÂNIA
Avocatul Poporului

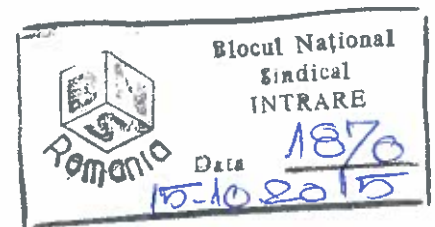

Str. Eugeniu Carada nr. 3, Sector 3, București

Telefon +40-21-312.71.01 Fax: +40-21-312.49.21 Internet: <http://www.avpoporului.ro> E-mail: avp@avp.ro
Serviciul contencios constituțional, recurs în interesul legii, contencios administrativ și juridic, analiză acte normative, relații externe și comunicare
Nr. 10115/2015

Către Blocul Național Sindical
(În atenția:

Federației Naționale a Sindicatelor din Transporturi ELCATEL
Federației Sindicale a Lucrătorilor din Industrie - Metal)
Str. Turturelelor nr. 11A, etaj 3
Sector 3
Municipiul București

Stimați domni,

Petiția transmisă Avocatului Poporului, cu privire la neconstituționalitatea excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 și art. 9 alin. (1) lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 privind întărirea disciplinei financiare la nivelul unor operatori economici la care statul sau unitățile administrativ-teritoriale sunt acționari unici ori majoritari sau dețin direct ori indirect o participație majoritară, cu modificările și completările ulterioare, art. 49 alin. (1) și (4) din Legea nr. 186/2014 a bugetului de stat pe anul 2015 și art. 157 din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a fost înregistrată la instituția Avocatul Poporului cu nr. 10115 din 29 iulie 2015.

În susținerea solicitării formulate, apreciați că sunt încălcate prevederile art. 41 alin. (5) și art. 43 din Constituție, art. 131 din Legea nr. 62/2011, art. 217 și art. 218 din Codul muncii, art. 4 și art. 5 din Convenția Organizației Internaționale a Muncii nr. 154/1981 privind promovarea negocierii colective, art. 28 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene - Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene și art. 6 din Carta Social Europeană Revizuită.

Referitor la aspectele de neconstituționalitate invocate de dumneavoastră, considerăm că acestea nu pot fi reținute pentru următoarele motive:

În primul rând, Legea nr. 62/2011, care reglementează în prezent dialogul social, prevede că dreptul angajaților de a declanșa conflicte colective de muncă în legătură cu începerea, desfășurarea și încheierea negocierilor contractelor colective de muncă este garantat de lege. Scopul declanșării conflictelor colective de muncă este apărarea intereselor colective cu caracter economic, profesional sau social.

Potrivit dispozițiilor **art. 157 din Legea nr. 62/2011**, criticate în petiție, *„nu pot constitui obiect al conflictelor colective de muncă revendicările angajaților pentru a căror rezolvare este necesară adoptarea unei legi sau a altui act normativ”*.

În privința acestei interdicții, în literatura de specialitate se arată că aceasta *„are aplicabilitate, în special, în sectorul bugetar având în vedere că drepturile salariale ale angajaților din acest sector se stabilesc prin lege”* (Alexandru Țiclea, **Tratat de dreptul muncii**, Ed. Universul Juridic 2013, p.271).

În sectorul bugetar, conținutul contractelor colective de muncă este circumscris unor dispoziții mai puțin permissive. În acest sens, Legea nr. 62/2011, la art. 138 alin. (1), dispune că *„prin contractele și acordurile colective de muncă încheiate în sectorul bugetar nu pot fi negociate și incluse clauze referitoare la drepturi în bani și în natură, altele decât cele prevăzute de legislația în vigoare pentru categoria respectivă de personal”*. Cu titlu de excepție, același articol, la alin. (2), stabilește faptul că, în sectorul bugetar, contractele și acordurile colective de muncă se negociază, în condițiile legii, după aprobarea bugetelor de venituri și a cheltuieli ale ordonatorilor de credite, în limitele și în condițiile stabilite prin acestea.

O asemenea abordare, din punct de vedere legal, a modului de stabilire și negociere a drepturilor salariale este corespunzătoare realităților sociale și economice actuale, reflectând într-un mod obiectiv regimul juridic aparte al

angajaților din cadrul unităților de stat, al căror raport de muncă este jalonat într-un mod mai strict de prevederile legale în materie.

Totodată, art. 138 alin. (3) din Legea nr. 62/2011 prevede că *„Drepturile salariale din sectorul bugetar se stabilesc prin lege în limite precise, care nu pot constitui obiect al negocierilor și nu pot fi modificate prin contracte colective de muncă. În cazul în care drepturile salariale sunt stabilite de legi speciale între limite minime și maxime, drepturile salariale concrete se determină prin negocieri colective, dar numai între limitele legale”*.

Din perspectiva dispozițiilor legale indicate în petiție din Legea nr. 186/2014 și Ordonanța Guvernului nr. 26/2013 și cu luarea în considerare a statutului juridic al unităților cărora le sunt aplicabile, apreciem că este legal ca drepturile de natură salarială ale angajaților să fie stabilite, sub aspectul cuantumului, prin lege, și nu prin contractul colectiv de muncă, în urma negocierilor, având în vedere, sursa de finanțare a acestor venituri, și anume bugetul public național.

În acest sens, evidențiem Decizia nr. 1010/2011, prin care Curtea Constituțională a statuat: *„Faptul că aceste elemente ale contractului colectiv de muncă nu sunt supuse negocierii între părți nu are semnificația încălcării dreptului la negocieri colective în materie de muncă, consacrat de art. 41 alin. (5) din Constituție, în condițiile în care art. 9 din Legea fundamentală prevede expres că Sindicatul, patronatul și asociațiile profesionale se constituie și își desfășoară activitatea potrivit statutelor lor, în condițiile legii [...]”*.

Ca o concluzie firească a celor expuse, rezultă că decizia legiuitorului de a stabili că în contractele colective de muncă încheiate în unități bugetare nu se pot negocia clauze cu privire la drepturile al căror cuantum este reglementat de norme legale este în consens cu prevederile Constituției.

În al doilea rând, este firesc și în acord cu atribuțiile puterii legiuitoare ca anumite revendicări ale angajaților, pentru a căror rezolvare este necesară adoptarea unei legi sau a altui act normativ, să nu fie negociate. În caz contrar, sindicatele ar fi nevoite să își asume obligații care nu doar că ar intra în aria

acestora de competență (cum ar fi adoptarea unui act normativ), dar ar interveni în actul legislativ.

Pe de altă parte, prevederile art. 157 din Legea nr. 62/2011 reprezintă, de fapt, o reiterare în fondul activ al legislației a soluției legislative cuprinsă în actele normative anterioare, în prezent abrogate (a se vedea în acest sens **art. 8 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă**: „Nu pot constitui obiect al conflictelor de interese revendicările salariaților pentru a căror rezolvare este necesară adoptarea unei legi sau a altui act normativ”; **art. 3 lit. b) din Legea nr. 15/1991 pentru soluționarea conflictelor colective de muncă**: „Nu constituie conflicte colective de muncă: b) revendicările salariaților pentru a căror rezolvare este necesară adoptarea unei legi”).

Pentru argumentele precizate mai sus, apreciem că aspectele prezentate în petiție nu reprezintă suficiente temeieri care să justifice sesizarea Curții Constituționale.

Șef Serviciu contencios,
Ecaterina Mireș, consilier